

КОЖНОГО разу, коли наближається день визволення району від німецько-фашистських загарбників, спливають спогади про роки війни, роки важкого життя людей, незабутні подвиги воїнів і партизанів у боях з окупантами.

Минула війна, здається, така далека, але разом з тим вона така близька. Близька людям, які відчували на собі увесь її тягар, усі її болі, втрати і надії, які пройшли її дорогами і бездоріжжям до такого омріяного Дня Перемоги.

Незабутніми зимові дні 1944 року стали й тому, що сотні рокитнівчан брали участь у визволенні рідного краю від окупантів у партизанських загонах і з'єднаннях. Чимало з них віддали

своє життя в ім'я перемоги над жорстоким ворогом. Серед тих, хто загинув у боях з карателями на території району, керівник підпільної групи на станції Остки Григорій Цюра, якого гестапівці закатували восени 1943 року. Його по смертю нагороджено орденом Вітчизняної війни другого ступеня. Смертю хоробрих загинув партизан-розвідник загону ім. Дзержинського Петро Юрков. У боях з карателями біля села Дроздині загинули командир батальйону із з'єднання О. М. Сабурова Павло Рева та помічник В. А. Бегми капітан Степан Качура. Кілька партизанів із з'єднання О. М. Сабурова лежать у

братській могилі у селі Познань. А на залізничній станції Сновидовичі у бою з окупантами загинув партизан-інтернаціоналіст іспанець Антоніо Бланко. Добре знають рокитнівчани й ім'я командира роти Глухівського партизанського загону із з'єднання С. А. Ковпака Петра Голуба. Він загинув у бою з карателями у грудні 1942 року біля села Кам'яче. На його могилі завжди можна побачити вінки і квіти від вдячних односельчан.

Цей список народних месників, які загинули в боях з окупантами на території Ро-

китнівщини, можна продовжувати. Адже за роки окупації партизани неодноразово вели з фашистами бої. Жителі району у свою чергу надавали народним месникам значну допомогу продуктами харчування, обі-

гривали їх у зимові дні в своїх будинках, повнювали партизанські загони і роти.

Легендарний партизанський командир двічі Герой Радянського Союзу С. А. Ковпак, оцінюючи рух народних месників Рівненщини писав: "Як ні одна область на Україні, Рівненська була центром, в якому сконцентрувались з'єднання. Тут починалися головні рейди по глибоких тилах противника. Кожен партизан завжди з почуттям глибокої вдячності буде згадувати її ліси, допомогу, яку надавали йому ровенчани" (газета "Червоний прапор", 5 лютого 1945 року).

(Закінчення на 2-й стор.).

НЕЗАБУТНІ ЗИМОВІ ДНІ 1944 РОКУ